

Арменската църква “Сурп Аствадзадин” (Св.Богородица) в София е проведена църковна служба - панихида в памет на поета, която е предавана пряко по Българското радио. (Българските свещеници десетилетия наред отказваха да му отслужват панихида под предлог, че е самоубиец!). Малко по-късно с. г. арменската общност съвместно с дейци на ВМРО и български интелектуалци издават първия от серията или поредицата Яворови листа. Тези данни са били изнесени и в българския печат, например във в. “Слово” от 18 февруари 1939 г. и във в. “Поход” от 27 април 1941 г.

През следващите десетилетия арменците от България, Армения и от различни части на света продължиха да дават своя скромнен принос за популяризирането на поета и неговото дело. На 24 май 1966 г. в Армения бе открита Декада на българската култура и още на следващия ден в Държавния академичен театър в Ереван се поставя Яворовата драма “В полите на Витоша”, а един от десетте дни - 30 май бива обявен за Яворов ден и на същата дата столичното СУ № 131 е преименувано на името на поета и става “П. К. Яворов”, а в двора му се поставя неговият бюст-паметник от гранит.

През същия период се появиха и споменатите преводи на Яворовото “Арменци” на арменски език и, връщайки се на тях, нека ни бъде позволено да изразим мнението, че броят им - досега над 10 - всъщност показва и едно неудовлетворение от постигнатото. По думите на писателя Агоп Мелконян в статията “Някои аспекти на българско-арменските литературни контакти” (от сб. “Исторически, културни и литературни контакти между българи и арменци”, С., 1998 г., с. 100). “... Няколкото превода на “Арменци” от Яворов е по-скоро израз на преклонението пред големия майстор на стиха и курioз в световната литература, отколкото белег на традиция”. В този контекст по наше мнение нито един от преводите не предава онази гама, онази палитра от емоционални внушения, които са присъщи на оригинала. Думата ни е за музикалността, мелодичността и ритмиката, за алитерацията и прочее похвати на виртуоза Яворов, които практически не могат да се намерят у друг автор и в друг език освен в българския. Теоретично е възможно приближаване или замяна на въпросните поетични средства и езикови свойства, но в крайна сметка, анализирайки въпросните преводни творби, трябва да констатираме, че се стига до появата на поетично произведение “по оригинала” и резултатът е незадоволителен.